



ЗАСІДКА

На галявині між березовим гайком та сосновим лісом, там, де алея фіалок плавно переходила у вулицю кульбабок, хтось невпинно тупав і сопів. А на землі з'являлися невеличкі горбочки. Це кріт Грицько вже третю годину намагався відшукати свій сховок. Ще восени він десь тут, приблизно за десять кроків від старого пенька, закопав двійко сушених яблук, кілька корінців, сімнадцять зерняток пшениці, чотири горішки й цілу низку маслюків. Грицько старанно беріг ці смаколики до свого третього дня народження, та от біда — тепер він не міг згадати, у якому ж напрямку від пенька потрібно рити хід. Та хай там як, він сьогодні мусить відшукати свій скарб, бо ж до нього придуть усі його друзі: мишка Наталя, ховрашки-близнюки Богдан і Микола, вужик Женя та зміючка С-світлана.

Кротик чекав цього дня цілісінький рік, він продумав кожен дрібничку, вирив зручні тунелі для кожного гостя (лише два ховрахи підуть одним тунелем), поставив у своїй нірці фортепіано, щоб зіграти друзям прекрасну зимову симфонію, що він її писав, поки інші звірі спали.

Грицько поставив стіл, змайстрований зі шматка дубової кори та гілочок (сам-самісінький дотягнув їх від діброви), застелив святкову скатертину, яку йому подарувала бабуся... А тепер усі плани летіли шкереберть.

— Думай, Грицю, думай, куди ж ти міг заховати свій скарб... гм... Може, він отут?

Кріт швиденько підповз до купи каменюччя, але ні, там він знайшов лише дивну металеву коробку й кілька пластикових виделок. А це однозначно не його сховок.

— А може, твою святкову їжу хтось поцупив? — міркував угорос Грицько. — Але ж у лісі ніколи нічого не зникало...

Кріт іще кілька разів покрутився навколо пенька, позираючи на траву, але зір у нього був геть кепський, тому він нічого там не зміг розгледіти. Потім він заліз у третій тунель, що вів через фіалкову алею прямісінько в його нору, і похнюплено подріботів додому.

— Доведеться скасувати частування. Заграю друзям симфонію, поп'ємо роси з пахучих дзвіночків... Шкода, дуже шкода... — бурмотів Грицько.

А вдома вже сиділи гості: мишка Наталочка напекла пиріжків із маком, ховрашки принесли дуже смачні кукурудзяні хрустики, вужик Женя захопив із собою джерельної води, а зміючка С-світлана притягла цілісінький оберемок морквяної гички...

— Вітаємо! — голосно закричали друзі.

Грицько надів свої святкові окуляри. Він їх витягував тричі на рік: на Різдво, Великдень та на свій день народження, щоб запам'ятати, якими ж насправді є свята, що пахнуть по-різному. Різдво — медом, пампухами й мандаринами. Великдень — солодким тістом, ваніллю та лимонною цедрою, а день



народження — грибами і яблуками... Так от, кріт надів окуляри — і всміхнувся.

— О-о-о-о, ви справді прийшли?! — Грицько аж тупнув лапою з радості, а його маленькі чорні оченята збільшились. — Ви, цей, сідайте... — Аж тут ніс крота знічено наморщився. — Та я не маю чим вас пригостити, усі мої наїдки зникли...

— Зникли? Зовсім-зовсім зникли? — розгублено зашипів вуж Женя.

— Зовсім... — тихо зітхнув Грицько, ледь стримуючи сльози.

— Може, ти не там шукав? — безтурботно озвався вуж.

— Та ні, я всюди вже шукав: і там, і не там, і навколо пенька, навіть визирав на галявинку — немає...

— Навіть на галявину?! — Друзі одночасно захитали головами, наче злагоджений годинниковий механізм. — Що ж, тоді точно немає.

— Знаєте, що я думаю? — стишив голос Грицько, щоб точно ніхто не підслухав. — Думаю, що хтось мої наїдки поцупив.

У норі запала тиша. Злодій у лісі — нечувано! Злодій там, де всі всіх знають. Ще кілька днів тому ніхто цього й припустити не міг. Але ж почали зникати запаси... Їх точно вкрали!